ΑΥΤΟΝΟΜΕΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ

4

μετανάστης μπροστά στα "τείχη" της Ευρώπης-φρούριο

"...άλλος ένας άνθρωπος, το όνομα του οποίου γράφτηκε πάνω στο νερό..."

ΑΥΤΟΝΟΜΕΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ
(plebe canaglia,ουτοπία,los solidarios)

Η μεγάλη «μισή» διαμαρτυρία.

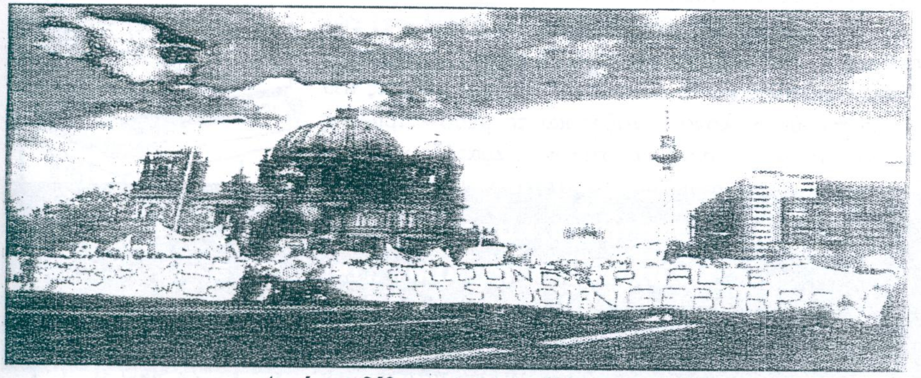
του «B. setzer»
(μετάφραση: Efi)
(Ο «B. Setzer» είναι φοιτητής στο Freie Universität του Βερολίνου)

Η διαμαρτυρία των πανεπιστημίων του Βερολίνου άρχισε το χειμερινό εξάμηνο από το Πολυτεχνείο. Τα άλλα δυο μεγάλα πανεπιστήμια ακολούθησαν με καθυστέρηση μερικών εβδομάδων. Ήταν η μεγαλύτερη κινητοποίηση διαμαρτυρίας από το 1997, η οποία ωστόσο, όπως συνηθίζεται στηρίχθηκε μόνο από μια μικρή μερίδα των φοιτητών. Τουλάχιστον είχε ευρεία προβολή από τα Μ.Μ.Ε. και ευοδώθηκε η δικτύωση της διαμαρτυρίας. Αφορμή για τις διαμαρτυρίες στάθηκε η μείωση του πανεπιστημιακού προϋπολογισμού στα 75.000.000 €, όπως και η προγραμματισμένη επιβολή φοιτητικών διδάκτρων από το 2005. Οι διαμαρτυρίες άρχισαν με εβδομαδιαίες διαδηλώσεις, οι οποίες κάθε Σάββατο ξεκινούσαν από την Πύλη του Βραδεμβούργου και κατέληγαν στο κεντρικό Δημαρχείο του Βερολίνου. Χαρακτηριστικό είναι ότι η συμμετοχή των φοιτητών στις διαδηλώσεις ήταν μεγαλύτερη από ποτέ. Οι συγκεντρωμένοι έφταναν τους 10.000 (είναι βέβαια καθαρά ειρωνικό αν σημειωθεί ότι ο αριθμός αυτός αποτελεί μόλις το 10% του συνόλου των φοιτητών του Βερολίνου!!). Στα πανεπιστήμια γινόταν κατάληψη πότε του ενός και πότε του άλλου κτιρίου. Αυτή η μορφή διαμαρτυρίας χρησιμοποιήθηκε περισσότερο στις περιπτώσεις των σχολών οι οποίες απειλούνται με κλείσιμο από τα νέα μέτρα. Το γεγονός όμως ότι οι περισσότεροι φοιτητές έδωσαν μεγαλύτερη σημασία στους βαθμούς τους από ότι στα σχέδια των κυβερνώντων, σήμαινε τελικά ότι παρά την κινητοποίηση μιας μερίδας φοιτητών οι παραδόσεις συνεχίστηκαν…Όχι όμως εντός των πανεπιστημίων αλλά στο κέντρο της πόλης: στο μετρό, στους διαδρόμους εμπορικών κέντρων, σε δημόσιους χώρους. Παράλληλα με αυτήν τη «θρησκοληπτική άρθρωση» της δειλίας μας σε σχέση με τις σχέσεις, υπήρξε μια σειρά κατευθυνόμενων ενεργειών, οι οποίες έγιναν με σκοπό να μπουν στο επίκεντρο του αστικού τύπου. Παραδείγματα τέτοιων κινήσεων είναι μια παράδοση μαθήματος φυσικής, η οποία διήρκεσε 72 ώρες non –stop, μια χούφτα φοιτητές που πήδηξαν στον ποταμός Spree με θερμοκρασία περιβάλλοντος 0 βαθμών Κελσίου (η παιδεία πάει για μπάνιο), άλλοι τριγύριζαν στην πόλη γυμνοί, άλλοι κατέλαβαν τα κεντρικά γραφεία πολιτικών παρατάξεων κ.τ.λ. κ.τ.λ..

Τα περισσότερα συνθήματα ήταν σχετικά με το κοινωνικό status των διαμαρτυρόμενων («εμείς ως φοιτητές…») και έτσι, άμεσα αλλά και κατά κάποιο τρόπο ασύνειδα, οι περισσότεροι αποδέχονταν μ' αυτόν τον τρόπο την αστική οικονομία της παιδείας («…θέλουμε μια καλή παιδεία, έτσι ώστε αργότερα να μπορούμε να ανταποκριθούμε με συνέπεια και όπως ορίζει ο νόμος στις υποχρεώσεις μας»). Οι φοιτητές του Πολυτεχνείου κρατούσαν πανό που έγραφαν: «Εμείς φτιάχνουμε τα αυτοκίνητά σας!». Οι φοιτητές αντικειμένων, που λόγω της ασυμβατότητας με την οικονομία της αγοράς απειλούνται με κατάργηση, θρηνούσαν λέγοντας: «Κάτω από συγκεκριμένες συνθήκες μπορεί να χρειαστεί να χρησιμοποιήσετε και εμάς!». Μια

μειονότητα μόνο είχε ως κύριο άξονα της διαμαρτυρίας της τον άνθρωπο. Εδώ υπήρχαν διαφοροποιήσεις... Οι πολλοί φώναζαν: «Παιδεία για όλους» και οι λίγοι: «Όλα για όλους». Οι τελευταίοι, εν αγνοία τους, επαναλάμβαναν ένα τσιτάτο του Κροπότκιν. Ένα άλλο μικρό τμήμα των διαδηλωτών έθεσε τις ενέργειες σε ένα ευρύτερο πλαίσιο (κριτική του καπιταλισμού, αντιμιλιταρισμός, κριτική της κοινοβουλευτική δημοκρατίας) και παράλληλα πολλές φορές κατακρίθηκαν. Αυτό το τμήμα των διαδηλωτών ωστόσο, εδώ και πολύ καιρό έχει ενεργοποιηθεί με διάφορες μορφές: για παράδειγμα, η παλιά γνώριμη τακτική των οδοφραγμάτων, στα πλαίσια της οποίας, κάτω από το σύνθημα «reclaim the streets», οργανώθηκαν διάφορες γιορτές στους δρόμους. Σε μερικές περιπτώσεις η αστυνομία χρειαζόταν περισσότερο από μισή ώρα μέχρι να φτάσει στο σημείο όπου είχε στηθεί το κεντρικό οδόφραγμα.

Η κινητοποιήσεις πέθαναν, όπως συνηθίζεται άλλωστε, κάτω από το χριστουγεννιάτικο δέντρο. Στις αρχές Ιανουαρίου όλοι γύρισαν πίσω στα πανεπιστήμια, για να πάρουν τους βαθμούς τους, παρά το γεγονός ότι σύμφωνα με την απόφαση της γενικής συνέλευσης η αποχή συνεχιζόταν. Γενικά δεν επιτεύχθηκαν πολλά. Σε μερικές περιπτώσεις κάποιες σχολές που θα έκλειναν σώθηκαν, (προσωρινά τουλάχιστον), οι χρηματικές περικοπές και οι περικοπές προσωπικού επιβλήθηκαν, τα φοιτητικά δίδακτρα μας περιμένουν στην επόμενη γωνία, μερικά καλά πάρτι με φοιτητές από όλα τα πανεπιστήμια του Βερολίνου συνέβησαν για πρώτη φορά. Μερικοί ακτιβιστές αντιμετωπίζουν τα αντίποινα των κινητοποιήσεων σε προσωπικό επίπεδο. Εναντίον τους έχουν απαγγελθεί κατηγορίες για παραπτώματα του νόμου περί συγκεντρώσεων, σύσταση συμμοριών και αρχηγία, απαίτηση απελευθέρωσης κρατουμένων, επικίνδυνη παρακώλυση της κυκλοφορίας κ.α. **Ίσως κάποτε οι επιπτώσεις συναντήσουν και εμάς: τα σαμποτάζ αξίζουν μόνο όταν παραμένεις άγνωστος- hit and run!**

«Αντί για δίδακτρα, εκπαίδευση για όλους»

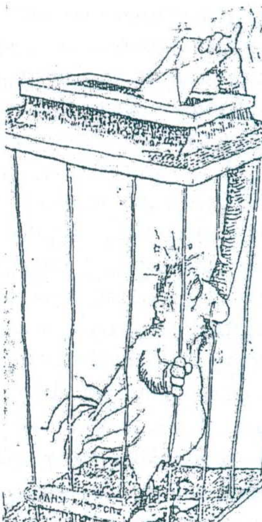
Τα θέματα αντιπληροφόρησης δεν συμπεριλήφθηκαν σ' αυτό το τεύχος λόγω έλλειψης χώρου.

Αυτόνομες Παρεμβάσεις
(plebe canaglia,ουτοπία,los solidarios)
Για επικοινωνία: aut_par@yahoo.gr

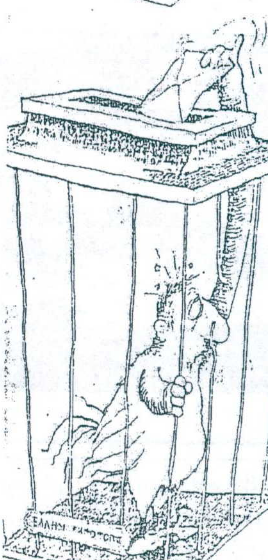
Ενάντια σε κάθε μηχανισμό χειραγώγησης

(Το κείμενο αυτό μοιράστηκε από τις Αυτόνομες Παρεμβάσεις στο πανεπιστήμιο των Ιωαννίνων πριν τις φοιτητικές εκλογές)

Το πανεπιστήμιο δεν αποτελεί νησίδα ελευθερίας μέσα στον καπιταλιστικό κόσμο, αντίθετα είναι χώρος όπου το σύστημα αναπαράγει τον εαυτό του και μηχανισμός- θεσμός που εξυπηρετεί τα συμφέροντα της κυριαρχίας. Ως θεσμός, ρόλος του είναι να εμφυσήσει στους ανθρώπους τη λογική και τις διεργασίες της κυρίαρχης κοινωνικής δομής.

Οι φοιτητές, ως κοινωνική ομάδα επιρρεπής σε πλήθος ψευδαισθήσεων (ελευθερία, προνόμια, ανωτερότητα, εξασφάλιση, επαναστατικότητα κ.ά.), δεν αντιλαμβάνονται ότι προορίζονται να καλύψουν τις ανάγκες του κεφαλαίου. Η διάρθρωση των φοιτητικών συλλόγων (Γενική Συνέλευση, Διοικητικό Συμβούλιο) και των οργάνων συνδιοίκησης (εκπρόσωποι φοιτητών, τομείς- τμήματα- σύγκλητος) εναρμονισμένη με τις επιταγές της εξουσίας και προσαρμοσμένη στην ιδιαίτερη φοιτητική υπόσταση, συμβάλλει στην αυταπάτη των φοιτητών, ότι συμμετέχουν στον καθορισμό της λειτουργίας και των σκοπών του πανεπιστημίου.

Οι εκλογές, ως μηχανισμός χειραγώγησης των φοιτητών και συντήρησης της αυταπάτης, αποπροσανατολίζουν το σύνολο από τις διεκδικήσεις του και αποτελούν το λόγο ύπαρξης και το μέσο επιβίωσης των κομματικών- συνδικαλιστικών παρατάξεων. Στα πλαίσια της συναλλαγής των παρατάξεων με τα όργανα του πανεπιστημίου και τους καθηγητές- αμφιθεατρίνους, πολλοί συνδικαλοπατέρες αποκομίζουν προσωπικά οφέλη με αμοιβαία ανταλλαγή υπηρεσιών (βαθμοί, μεταπτυχιακά- στήριξη καθηγητών και προγραμμάτων στους τομείς και στα τμήματα). Αν και καταστατικά οι εκπρόσωποι αποδέχονται έναν ρόλο μεσολαβητή μεταξύ φοιτητών και τμημάτων, στην ουσία δεν αναφέρονται και δεν λογοδοτούν ποτέ για τα τεκταινόμενα στα τμήματα και στους τομείς, τους κατεξοχήν χώρους συναλλαγής.

Με τη συμμετοχή στις εκλογές γίνεται αποδεκτή η άσκηση εξουσίας από τους εκλεγμένους εκπρόσωπους της

κάθε παράταξης και νομιμοποιείται η εκάστοτε νικήτρια δύναμη ως κύριος εκπρόσωπος και υπερασπιστής της θέλησης του συνόλου. Του συνόλου;;; Όταν ψηφίζει το 1/4 των ατόμων που έχουν δικαίωμα ψήφου, μόνο για σύνολο δεν έχουν δικαίωμα να μιλάνε. Στο τέλος όμως του εκλογικού πανηγυριού, όλοι γιορτάζουν για τα ποσοστά και τις έδρες τους.

Τα εκλογικά αποτελέσματα είναι πλαστά καθώς τα ποσοστά που παρουσιάζουν δεν είναι επί του συνόλου όσων έχουν δικαίωμα ψήφου ούτε καν επί του αριθμού των ατόμων που ψήφισαν, αλλά επί του αριθμού των έγκυρων ψηφοδελτίων!

Ψηφίζουμε άκυρο και απέχουμε συνειδητά από τις εκλογές και διαχωρίζουμε τη θέση μας από τις άβουλες- αποχαυνωμένες μάζες που απέχουν και δέχονται άκριτα-μοιρολατρικά τα εκλογικά αποτελέσματα. Δεν θριαμβολογούμε για τα υψηλά ποσοστά άκυρων ψηφοδελτίων και αποχής, καθώς για εμάς η εκλογική απεργία είναι μόνο το πρώτο βήμα…

Δεν παρεμβαίνουμε γενικά και αόριστα. Πιστεύουμε στην ατομική και ομαδική συμμετοχή στην καθημερινή κοινωνική δραστηριότητα με στόχο τη δημιουργία προϋποθέσεων συμμετοχής όλων στις αποφάσεις και ελεύθερης αυθόρμητης αυτοέκφρασης.

Σε κάθε πρόβλημα- εκβιασμό, μικρό ή μεγάλο, που αντιμετωπίζουμε μέσα στις σχολές αντιτάσσουμε την αυτοοργανωμένη άμεση αντίδραση των άμεσα θιγόμενων χωρίς διαμεσολαβητές.

Σε κάθε αντιδραστική απόφαση που προέρχεται μέσα ή έξω από το πανεπιστήμιο αντιτάσσουμε την ολική κριτική του συστήματος και την προώθηση του ανατρεπτικού λόγου και πρακτικών.

★ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΑΚΥΡΟ - ΑΠΟΧΗ

Η κριτική της εμπορευματοποίησης και η εμπορευματοποίηση της κριτικής

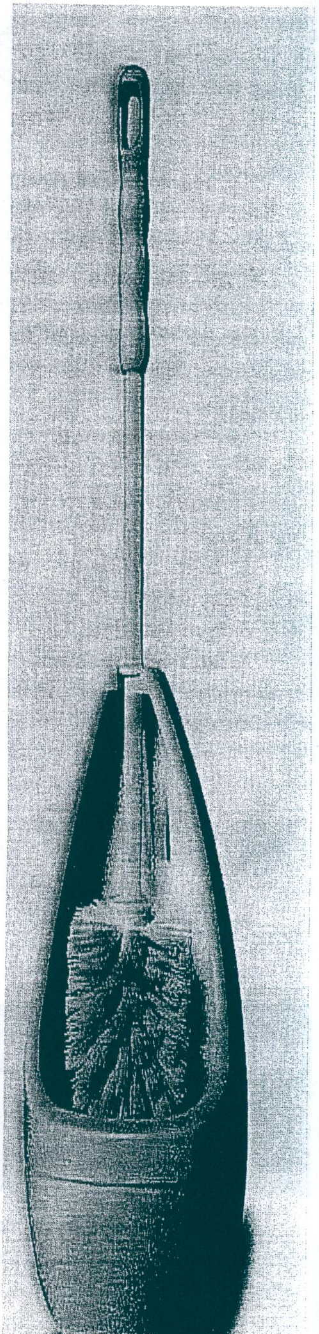
ή αλλιώς «Το παρόν κείμενο έχει αντίτιμο»

Στη σημερινή καπιταλιστική κοινωνία η καθημερινή δραστηριότητα μετατρέπεται σε αλλοτριωμένη εργασία. Το έργο που παράγει ο άνθρωπος αγοράζεται μέσω του μισθού ή της χρηματικής του αξίας από άλλους, οι οποίοι αποκτώντας τους τίτλους ιδιοκτησίας του έργου αυτού αναλαμβάνουν την μεταπώληση του σε τιμή μεγαλύτερη από τη τιμή αγοράς του αποκτώντας έτσι και το κέρδος. Αυτή η διαδικασία διαχωρίζει τον άνθρωπο από το δημιούργημα του και αποξενώνει τον παραγωγό από το

προϊόν, αναπαράγοντας και δημιουργώντας το κεφάλαιο. Διαμέσου της πώλησης, η εργασία ενός ατόμου είτε γίνεται ιδιοκτησία ενός άλλου, είτε την ιδιοποιείται κάποιος άλλος ή περιέχεται κάτω από τον έλεγχο κάποιου άλλου.

Έτσι, βλέποντας ολόκληρο το πληθυσμό των ανθρώπων παρατηρούμε, ότι βλέπουν τα προϊόντα τους ως εμπορεύματα, τα οποία τα αγοράζουν με μεγαλύτερη τιμή απ' ότι είναι η αξία τους, απ' ότι στην ουσία αποτελούσε την αξία τους ως ανθρώπινο έργο. Η επιβίωση των ατόμων ορίζονται από δύο καταστάσεις άρρηκτα συνδεδεμένες μεταξύ τους. Από τη μία, η εργασία ως μέσο επιβίωσης και από την άλλη, η κατανάλωση, το ξόδεμα των εισοδημάτων σε υλικά απαραίτητα ή όχι για την επιβίωσή τους. Στην πρώτη περίπτωση τα άτομα φαίνονται ως σκλάβοι που δουλεύουν κάτω από τρομερές δυσκολίες και εκβιασμούς, ενώ στη δεύτερη ξεκομμένα από την πρώτη φαίνονται ως νεκροζώντανοι που στην ουσία καταναλωνόμαστε οι ίδιοι από τα εμπορεύματα. Η διαχωρισμένη κριτική αυτών των δύο καταστάσεων –εργασία, κατανάλωση- δεν μπορεί να φέρει κάποια λύση όταν εστιάζεται σε μια από τις δυο καταστάσεις υποβαθμίζοντας το ουσιαστικό ζήτημα που είναι η σχέση τους.

Το καπιταλιστικό σύστημα δεν αναπαράγεται μόνο από τα εμπορεύματα και το κεφάλαιο αλλά βασίζεται, επανατροφοδοτείται και συντηρείται από την αναπαραγωγή της σχέσης ανάμεσα στον μισθωτό εργάτη- καταναλωτή και το αφεντικό του. Κάθε φορά που οι άνθρωποι εκτελούν μια δραστηριότητα που δεν την έχουν καθορίσει οι ίδιοι και δεν την ελέγχουν, κάθε φορά που πληρώνουν για αγαθά που έχουν παράγει, με χρήματα που απέκτησαν από την πώληση της καθημερινής τους δραστηριότητας και κάθε φορά που θαυμάζουν παθητικά τα προϊόντα της δικής τους δραστηριότητας σαν ξένα αντικείμενα, δίνουν νέα ζωή στο κεφάλαιο και τις σχέσεις που το συντηρούν και εκμηδενίζουν τη δική τους ζωή. Εύκολα θα μπορούσε να σκεφτεί κανείς σε αυτό το σημείο πως η άνευ αντιτίμου 'πώληση' των δημιουργημάτων από την πλευρά των δημιουργών- εργατών ίσως μπορεί να εμποδίσει την εμπορευματική δραστηριότητα. Όμως το ζήτημα σε αυτό το σημείο είναι ποιος κατέχει τα υλικά μέσα για την

ίδια την εργασία. Η ίδια η κατοχή, η εμπορική διάθεση και η πώληση των μεσών εργασίας στους εργάτες από την πλευρά του κεφαλαίου ανακόπτει και αποσυνθέτει οποιαδήποτε αντιεμπορευματική διάθεση με αυτό τον τρόπο. Σε ολόκληρο το φάσμα του συστήματος υπάρχει μια (προ;)διάθεση εμπορευματοποίησης για όλες τις πράξεις της καθημερινής δραστηριότητας (η οποία μάλιστα είναι αναγκαία για την ύπαρξη του κεφαλαίου και γενικά του καπιταλιστικού συστήματος), **η οποία βασίζεται στην αλλοτρίωση του ανθρώπου από δημιουργό σε εργάτη- καταναλωτή- θεατή στο όνομα της επιβίωσης**. Η ανατροπή της εμπορευματικής διεργασίας μπορεί να γίνει μόνο με ολική ρήξη με το κεφάλαιο, τα αφεντικά, το κράτος και όλες τις σχέσεις που συντηρούν τις εσωτερικές τους συναλλαγές. Η ανατροπή τους και η αντικατάσταση των εμπορευματικών σχέσεων από ελεύθερες συναλλαγές προϊόντων δεν μπορεί να βασιστεί σε τίποτα άλλο παρά στην αντικατάσταση της μισθωτής σκλαβιάς από ελεύθερες καθημερινές δραστηριότητες για το καλό των ατόμων και της κοινωνίας, κάτι που μπορεί να θεωρηθεί εφικτό μόνο με την ανατροπή της κυριαρχίας. Ο φετιχισμός των εμπορευμάτων, η αξία, η κατανάλωση, η εργασία, το κεφάλαιο θα πάψουν να ισχύουν ως καταστάσεις (ή και ως λέξεις) ή θα μεταστραφούν οι έννοιες τους.

Τον τελευταίο καιρό γίνεται πολύς λόγος για το κατά πόσο αυτοοργανωμένες προσπάθειες μπορούν να φέρουν έναν αντιεμπορευματικό λόγο και κατά πόσο αυτός ο λόγος οικειοποιείται από τη κυριαρχία. Η λογική αυτή που 'κυριαρχεί' στον 'χώρο'[1] προωθεί μια αντιεμπορευματική διάθεση που βασίζεται σε μια κατάργηση της ανταλλακτικής αξίας (αντίτιμο) των δημιουργημάτων(είτε αυτά αποτελούν έντυπο λόγο, είτε μουσικό λόγο είτε καλλιτεχνικά έργα). Η κριτική που ασκείται στην εμπορευματική λογική εστιάζει το σημείο τριβής στην ανταλλακτική αξία, οπότε προσπαθεί να διακόψει την εμπορευματική διεργασία σε αυτό το σημείο. Εδώ προκύπτει ένα ζήτημα: για να δημιουργηθεί κάτι, χρειάζονται κάποια μέσα (για ένα περιοδικό, π.χ., χρειάζεται μελάνι, τα μηχανήματα εκτύπωσης, το χαρτί, η εργασία του τυπογράφου ή του 'φωτοτυπά', ο υπολογιστής, ρεύμα, κ.α. καθώς και άλλα υλικά, γιατί σίγουρα η αγορά έχει προνοήσει...). Αντικειμενικά οι υλικές συνθήκες αποτελούν ένα μεγάλο εμπόδιο στην χειραφέτηση οποιασδήποτε διαδικασίας από το χρήμα και γενικότερα την εμπορευματική (προ;)διάθεση. Αυτά τα προβλήματα της πραγματικότητας, κατά τη γνώμη μας, δεν μπορούμε να τα ξεπεράσουμε ολοκληρωτικά με κανένα τρόπο. Είτε η παρουσία αντιτίμου στα δημιουργήματα είτε η ελεύθερη

[1] Κατά τη κυρίαρχη έννοια, ο χώρος περιέχεται σε τέσσερις νοητούς τοίχους που προσδίδουν την «ιδεολογική» ή θεωρητική καθαρότητά μας

οικονομική συνεισφορά που προηγείται ή έπεται της δημιουργίας βασίζεται στο χρήμα και την εμπορευματική προδιάθεση των πραγμάτων. Για μας η γένεση της εμπορευματικής διεργασίας δεν βασίζεται στην παρουσία ή όχι αντιτίμου ή ανταλλακτικής αξίας, καθώς σίγουρα η παρουσία της αξίας τη δεδομένη στιγμή προϋπάρχει, καθώς δεν ελέγχουμε εμείς τα υλικά μέσα που χρειάζονται για τη δημιουργία και την παραγωγή. Η γένεση της εμπορευματικής διεργασίας και αλλοτρίωσης βασίζεται στη σχέση εργατών- καταναλωτών και αφεντικών. Αυτές οι σχέσεις δημιουργούν, αναπαράγουν το εμπορευματικό όλο και για να διακόψουμε ολοκληρωτικά αυτή τη διαδικασία χρειάζεται να ανατρέψουμε την αλλοτριωμένη εργασία και τις εξουσιαστικές της συνθήκες.

Σίγουρα το να προωθήσουμε έναν αντιεμπορευματικό λόγο είναι θεμιτό, το ζήτημα είναι όμως να μην υποβιβάζουμε την πραγματικότητα, η οποία είναι τόσο σκληρή, ώστε το ίδιο το σώμα μας να είναι εν δυνάμει εμπόρευμα. Η σύγχρονη εργασία- σκλαβιά αποτελεί ένα εκβιαστικό μέσο για την επιβίωσή μας. Η μετατροπή των προϊόντων σε εμπορεύματα είναι άλλο ένα εκβιαστικό μέσο για την επιβίωσή μας (στο πλαίσιο της εργασίας). Όταν μιλάμε για προσπάθειες ανατρεπτικού λόγου (γενικότερα για διάφορα κοινωνικά εγχειρήματα ανατρεπτικού περιεχομένου), είναι θεμιτό να μειώνουμε όσο μπορούμε τον εμπορευματικό παράγοντα, αλλά δεν μπορούμε και να καταδικάζουμε ή να είμαστε και εριστικοί απέναντι σε εγχειρήματα με αντίτιμο ίσο με την αξία των μεσών που χρειάστηκαν για την δημιουργία τους. Εκτός αν κατέχουμε τα μέσα…

Υ.Γ. το κείμενο αυτό γράφτηκε υπό την επήρεια του μουσικού cd 'συντεχνία πλην', ενός πακέτου τσιγάρα και ενός καφέ, με αντιεμπορευματική και φιλική διάθεση

~~*και η μετέπειτα περιπλάνηση του κειμένου:*~~

- ~~*το μελάνι του εκτυπωτή αυτοκοστολογήθηκε, όπως και η αγαπημένη μας Δ.Ε.Η. κοστολόγησε το χρόνο γραφής*~~
- ~~*το κείμενο δόθηκε σε ένα φωτοτοτυπάδικο, όπου αφού κοστολογήθηκε η σελιδοποίηση του με τα υπόλοιπα κείμενα, η εκτύπωσή τους και η συρραφή τους σε μπροσούρα πέρασε ξανά στην ιδιοκτησία μας*~~
- ~~*στη συνέχεια, θα μοιραστεί σε σας, οπού, στην ιδιοκτησία σας, θα καταναλωθεί όπως εσείς θέλετε…(πάντα με αντιεμπορευματική διάθεση!)*~~

«Ποτέ πια ένας κόσμος χωρίς τους άλλους»

Σε όλη τη διάρκεια του 20ου αιώνα έλληνες κατά κύματα εγκαταλείπουν τη χώρα με προορισμό τις ανεπτυγμένες βιομηχανικά χώρες αναζητώντας μια καλύτερη ζωή. Πριν το Β' παγκόσμιο πόλεμο κύριοι προορισμοί των ελλήνων μεταναστών ήταν οι Η.Π.Α. και η Αυστραλία. Μετά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο και τη μη εκβιομηχάνιση της Ελλάδας οι μετανάστες κατευθύνονται κυρίως στις ανεπτυγμένες χώρες της δυτικής Ευρώπης (Γερμανία, Βέλγιο, Σουηδία κ.α.), επίσης συνεχίζεται η μετανάστευση προς τις Η.Π.Α., τον Καναδά, την Αυστραλία και την Αφρική με μειωμένη όμως ένταση. Αιτίες των μετακινήσεων μεγάλων πληθυσμιακών ομάδων ήταν οι αλλεπάλληλες οικονομικές κρίσεις, η υπανάπτυξη, η μη εκβιομηχάνιση και η πολιτική κατάσταση της χώρας. Οι χώρες- προορισμοί των μεταναστευτικών κυμάτων ακολουθούσαν μια μεταναστευτική πολιτική επιλογής πληθυσμιακών ομάδων με συγκεκριμένα χαρακτηριστικά, ηλικιακά, εθνικά κ.α.. Σκοπός της πολιτικής αυτής ήταν η ανηλεής εκμετάλλευση του μεταναστευτικού ανθρώπινου δυναμικού στο βωμό της «ανάπτυξης» και του κέρδους.

Σταδιακά ο αριθμός των ελλήνων που εγκαταλείπουν τη χώρα μειώνεται, μέχρι το σημείο να μην υφίσταται ουσιαστική μεταναστευτική κίνηση από την Ελλάδα. Η «ανάπτυξη» της εθνικής οικονομίας, η ισχυροποίηση του κεφαλαίου, η «σταθεροποίηση» της πολιτικής κατάστασης και οι διεθνείς πολιτικές- κοινωνικές– οικονομικές εξελίξεις (κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ, παγκοσμιοποίηση του κεφαλαίου)συνετέλεσαν στη μετάβαση της Ελλάδας στην άλλη όχθη. Από χώρα «εξαγωγής» ανθρώπινου δυναμικού έγινε χώρα- προορισμός. Ομάδες εξαθλιωμένων ανθρώπων βλέπουν στη σύγχρονη Ελλάδα τον τόπο που θα τους προσφέρει καλύτερες συνθήκες επιβίωσης.

Η μεταναστευτική κίνηση από τις γειτονικές χώρες, ως αποτέλεσμα των εκεί οικονομικών συνθηκών, καταλήγει στην Ελλάδα είτε «νόμιμα» είτα «παράνομα». Τα εμπόδια που συναντούν οι μετανάστες στο «δρόμο» τεράστια: συνοριοφύλακες και «εκπυρσοκροτήσεις» όπλων, νάρκες, οικονομική εκμετάλλευση στα σύνορα, επιχειρήσεις «σκούπα», απελάσεις, εκμετάλλευση στην εργασία τους (μαύρη εργασία- σύγχρονη δουλεία) και ό,τι άλλο πρόκειται να «εφευρεθεί» για την αναπαραγωγή του κεφαλαίου και τη συντήρηση των σχέσεων εξουσίας.

Η μεταναστευτική πολιτική που ακολουθούν τα κράτη της Ε.Ε. και ειδικότερα το ελληνικό κράτος έχει κάνει πραγματικότητα την «Ευρώπη-φρούριο», εντείνοντας τους ελέγχους- διώξεις. Τα όποια διαλείμματα νομιμοποίησης μεταναστών δεν αποτελούν στροφές των κρατών σε μια αντιρατσιστική κατεύθυνση αλλά αποτελούν

χρονικές στιγμές (π.χ. προετοιμασία ολυμπιακών αγώνων) όπου μπορούν αφεντικά και κράτος να εκμεταλλευτούν φτηνά εργατικά χέρια.

Όπλα της κυριαρχίας για τη χειραγώγηση της κοινής γνώμης απέναντι στους μετανάστες και για τη δημιουργία στερεοτύπων είναι η απόδοση συγκεκριμένων ρόλων σε συγκεκριμένες κοινότητες, η γκετοποίηση τους, ο ψευδής διαχωρισμός και η πλαστή αντίθεση συμφερόντων μεταξύ ελλήνων και ξένων εργαζομένων.

Στην προσπάθεια αντιστροφής αυτών των καταστάσεων, το ζήτημα έγκειται στην πολιτική δραστηριοποίηση των μεταναστών μέσα σε ένα πλαίσιο μη διαχωρισμένης κριτικής και αντίληψης.

Άλλο ένα μέρος της κοινωνίας που είναι δέκτης ρατσιστικών αντιλήψεων και πρακτικών είναι οι πρόσφυγες. Οι άνθρωποι αυτοί οδηγούνται στη φυγή όχι τόσο λόγω οικονομικών παραγόντων όσο λόγω των διώξεων που υφίστανται για τις πολιτικές και θρησκευτικές πεποιθήσεις τους, αλλά και εξαιτίας συγκεκριμένων καταστάσεων (πόλεμοι, γενοκτονίες). Το ελληνικό κράτος τους στοιβάζει σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, όπου ζουν σε άθλιες συνθήκες. Οι αιτήσεις τους για χορήγηση πολιτικού ασύλου αργούν να εξεταστούν και έτσι βρίσκονται σε ένα καθεστώς ομηρίας. Τα τελευταία χρόνια ελάχιστος αριθμός αιτήσεων γίνεται δεκτός. Οι υπόλοιποι αντιμετωπίζουν καθημερινά τον κίνδυνο του βίαιου επαναπατρισμού, ο οποίος ελλοχεύει κινδύνους όπως διώξεις, φυλακίσεις, ακόμα και θάνατο.

Φορείς ρατσιστικών αντιλήψεων δεν είναι μόνο οι ομάδες των ανεγκέφαλων νεοφασιστών και νεοναζί αλλά οι αντιλήψεις αυτές λανθάνουν σε πλατιά στρώματα της κοινωνίας. Οι ρατσιστικές συμπεριφορές απέναντι σε καθετί διαφορετικό, συνειδητά ή ασυνείδητα, είναι αποτέλεσμα της προπαγάνδας της κυριαρχίας μέσω των θεσμών-μηχανισμών της (από το σχολείο ως και το life-style). Πέρα από τις ρατσιστικές-φασιστικές θεωρίες περί ανωτερότητας φυλής, έθνους και άλλες παρόμοιες αηδίες που στόχο έχουν αλλοδαπούς, τσιγγάνους, κ.α., σε καθημερινή βάση πολλές κοινωνικές ομάδες βρίσκονται στο στόχαστρο ρατσιστικών συμπεριφορών εξαιτίας των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών τους.

Το καπιταλιστικό σύστημα δημιουργεί ανισότητες και διακρίσεις, οι οποίες διαιωνίζονται από το κράτος, την εκκλησία, το στρατό, το σχολείο και την οικογένεια. Οι γυναίκες σε ολόκληρη την ιστορία της ανθρωπότητας, εκτός από ελάχιστες περιόδους, έπρεπε να αντιπαλέψουν το «αξίωμα» που θεωρεί τις γυναίκες από τη φύση τους κατώτερες. Η κυριαρχία παρουσίαζε και παρουσιάζει τα δεδομένα κοινωνικά πρότυπα σαν όψεις της φύσης. Υποτίθεται ότι οι άνδρες είναι «προικισμένοι» από τη φύση με περισσότερη φυσική δύναμη και νοητικές ικανότητες. Αντίθετα οι γυναίκες- μητέρες, με συναισθήματα- ιδιότητες όπως το μητρικό φίλτρο, άρα η θέση τους βρίσκεται στο σπίτι με τα παιδιά. Για την

κατάρριψη αυτού του «αξιώματος» που γεννά τις σεξιστικές αντιλήψεις και συμπεριφορές, γυναίκες και άνδρες πρέπει να παλέψουν από κοινού με στόχο τη χειραφέτηση της γυναίκας και την αυτοδιάθεση του πνεύματος και του σώματός της.

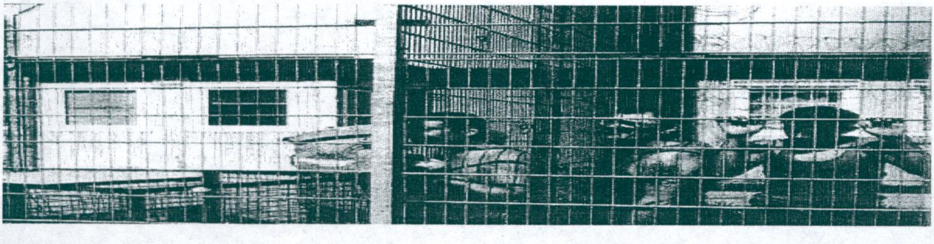
Η μη αποδοχή των σεξουαλικών προτιμήσεων των ομοφυλόφιλων, ανδρών και γυναικών, οδηγεί σε τεχνητούς διαχωρισμούς των ανθρώπων, όπως σε υγιείς και άρρωστους-ες, σε φυσιολογικούς-ες και ανώμαλους-ες. Ο διαχωρισμός αυτός παραμορφώνει την πραγματικότητα και θέτει αυτούς τους ανθρώπους στο περιθώριο, ως επικίνδυνους για το κοινωνικό σύνολο.

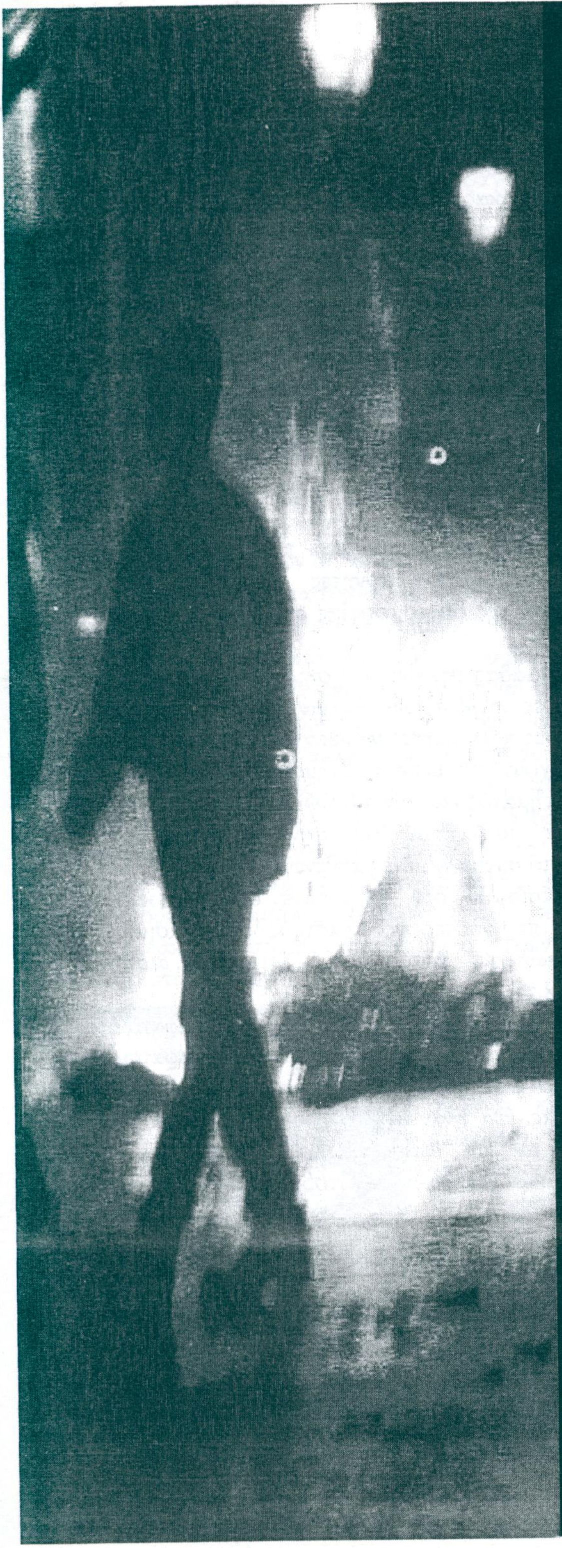
Η κυριαρχία μέσω των στερεότυπων που «επιβάλλει» περιθωριοποιεί ομάδες ανθρώπων όπως οι αντιρρησίες συνείδησης- αρνητές στράτευσης και οι αποφυλακισμένοι, με στόχο τη διατήρηση της ομοιομορφίας σε μια κοινωνία που δεν ανέχεται «παραβατικές» συμπεριφορές.

Μια άλλη περίπτωση κοινωνικής ομάδας την οποία η σημερινή κοινωνία πετά σε ένα σύγχρονο «Καιάδα» είναι οι χρήστες ναρκωτικών. Ακόμα και αν καταφέρουν οι χρήστες να απεξαρτηθούν έχουν ελάχιστες πιθανότητες να «επανενταχτούν» (δύσκολη η εύρεση εργασίας και κατοικίας), αφού έχουν στιγματιστεί. Σημαντικό ρόλο σε αυτή τη στερεότυπη θέση παίζει η άγνοια του ζητήματος και των πιθανών λύσεων του. Η έλλειψη ενημέρωσης και η παραπληροφόρηση παίζει τον ίδιο αρνητικό ρόλο και στις περιπτώσεις των ατόμων που πάσχουν από συγκεκριμένες ασθένειες, όπως το AIDS.

Οι πτυχές του κοινωνικού ρατσισμού δεν σταματάνε εδώ. Η κυριαρχία προσπαθεί να δημιουργήσει όλο και περισσότερους πλαστούς διαχωρισμούς που βασίζονται σε πολιτικές και θρησκευτικές πεποιθήσεις, ζητήματα αισθητικής, οικονομική κατάσταση, κοινωνική θέση κ.τ.λ..

Σύμφωνα με τα παραπάνω, στηρίζουμε την ύπαρξη και τη δράση αντιρατσιστικών κινήσεων και πρωτοβουλιών. Στηρίζουμε την πραγματοποίηση αντιρατσιστικών εκδηλώσεων, όπως το 5ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ στα Γιάννενα και με τη παρουσία μας σε αυτό προωθούμε τις απόψεις μας. Θα ήταν θεμιτό στο φεστιβάλ να θίγονταν περισσότερες πτυχές του ρατσισμού αν και αναγνωρίζουμε τις δυσκολίες που παρουσιάζονται στη δράση αντιρατσιστικών κινήσεων- πρωτοβουλιών σε κοινωνίες με ιδιαίτερα χαρακτηριστικά όπως αυτή των Ιωαννίνων.

«Ίσως είναι μια σκληρή λέξη, αλλά λέω αυτό που σκέφτομαι. Δεν μπορώ να τους ακολουθήσω. Οι περισσότεροι πιστεύουν ότι αρκεί να γυρίσουν στην Ισπανία, όταν έρθει ο καιρός, και μπορούν να ξαναρχίσουν από κει που σταμάτησαν τότε. Αλλά ό,τι έφυγε, έφυγε. Δεν κάνεις δύο φορές την ίδια επανάσταση.»

Ε. Μορέν